

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 marca 2014 r.,
sprawy **T. S.**
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 16 lipca 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.
z dnia 14 stycznia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. w zakresie zarzutu w pkt. 2 pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 2. w pozostałym zakresie oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat E. S., Kancelaria Adwokacka, kwotę 442,80 zł (słownie czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT,**
- 4. zwolnić skazanego T. S. od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja pełnomocnika obrońcy okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono:

1. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest:

a) art. 4 k.p.k. polegającą na uwzględnieniu przez Sąd tylko i wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego i nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na jego korzyść, w szczególności podnoszenia przez G. K., że jego wyjaśnienia złożone na etapie postępowania przygotowawczego były mu narzucone przez prokuratora oraz, że znajdował się w tym czasie pod wpływem dopalaczy;

b) art. 5 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu przez Sąd nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności znacznych rozbieżności pomiędzy wyjaśnieniami G. K. oraz zeznaniami K. K.;

c) art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów, przejawiającą się w dowolnej analizie wyjaśnień G. K. oraz zeznań K. K., z których szczegółowej analizy wynika szereg niespójności w zakresie okoliczności dotyczących rzekomego współudziału T. S. w czynie z art. 279 § 1 k.k.;

d) art. 9 § 1 k.p.k. polegającą na nieprzesłuchaniu funkcjonariuszy obecnych przy przesłuchaniu G. K. na okoliczność pozostawiania przez niego pod wpływem dopalaczy oraz narzucenia przez prokuratora treści składanych zeznań,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na niewłaściwej ocenie stanu faktycznego i uznaniu, że oskarżony dokonał włamania podczas gdy właściwa, to jest wnikliwa analiza całości zebranego materiału dowodowego, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania w kontekście wyjaśnień T. S. i G. K. oraz zeznań K. K. prowadzi do wniosku, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie orzeczeń Sądów I i II instancji oraz zwrot do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przed wszystkim zauważyć należy, że autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja.

W szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Skarga wniesiona w przedmiotowej sprawie w niewielkim zakresie odnosi się do wad postępowania odwoławczego, przede wszystkim zaś zmierza do ponownego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd *meriti* – a przy tym w pełni zaakceptowanej w wyniku kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy – oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Zważyć jednak należy, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania odwoławczego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń. Wszystkie bez wyjątku zarzuty podniesione w pkt 1 kasacji są dosłownym powtórzeniem zarzutów apelacji. Wszystkie one zostały należycie rozważone przez Sąd odwoławczy, o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego. W tej sytuacji zarzuty z pkt 1 kasacji nie mogły być skuteczne.

Jeśli zaś chodzi o zarzut z pkt 2 kasacji, zarzut ten wprost odnosi się do ustaleń faktycznych, co czyni go niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym – wszak z art. 523 § 1 k.p.k. wynika jednoznacznie, że w kasacji podnosić można jedynie błędy polegające na naruszeniu prawa. W zakresie zarzutu z pkt 2 konieczne było więc pozostawienie kasacji bez rozpoznania.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.